

Oku

KASIM 2022 | SAYI 1

Yorum

KÜLTÜR SANAT EDEBİYAT FELSEFE BİLİM DİN DERGİSİ

RAMAZAN TURGUT

Yedi Vadi

YAZARLARIMIZ

Emine Orhan

Şule Çiftçi

Hatice Akgül

Rojda Şimşek

Semanur Uluç

OkuYORUM

Kasım 2022

SAYI: 1

Genel Yayın Koordinatörü

Ramazan Turgut

İletişim

WhatsApp:

0 505 235 5324

Telegram:

<https://t.me/yaziyorumdergisi>

Yazılarınızı yukarıdaki
WhatsApp numarasına
gönderebilirsiniz.

Fotoğraflar

<https://www.pexels.com>

Merhabalar

Yeni bir dergi, yeni bir vizyon ve misyon ile OkuYorum Dergimizin 1. Sayısı ile karşınızdayız.

1- Kapak ve iç tasarımımız profesyonel bir ekip tarafından hazırlandı.

2- Yolumuza yeni yazarlarla çıktık.

3- Dergimize her zaman ulaşılabilmesi için Telegram sayfası açtık. Telegram linkimiz:
<https://t.me/yaziyorumdergisi>

4- Dergimiz iki bölümden oluşmaktadır. Birinci bölüm düşünce yazılarından ikinci bölüm ise şiirlerden meydana gelmiştir.

Bu dergiyi neden ihtiyaç duyduk?

Bir öğrencinin akademik başarısının yanında kültür, sanat, edebiyat, spor, felsefe, din ve bilim alanlarında da kendilerini geliştirmeleri gerektiğine inandığımız için böyle bir çalışmaya başladık. Bu sayımızda yazarlarımız yazdıkları yazılarıyla kendi düşüncelerini dile getirdiler. Bu sayede kendilerini özgürce ifade etme alanı buldular. Ortaya çok güzel fikirler, düşünceler çıktığına inanıyoruz.

Dergi hakkındaki öneri, görüş, eleştiri vb. bize 0 505 235 53 24 nolu whatsapp numarası üzerinden ulaştırabilirsiniz.

İyi Okumalar.

Kasım 2022

Ramazan Turgut

Genel Yayın Koordinatörü

İÇİNDEKİLER

YEDİ VADI	4
KAKTÜS ÇİÇEĞİ	10
SABIR	11
KAÇMAK	12
HAYAT ÜZERİNE.....	15
OKUL.....	16
TOPRAKTA YAŞAM	19
ÇİÇEKLİ YARALAR	20
BİR OKYANUS VAR.....	21
HÜZNÜN GEMİLERİ	22
GÜNEŞSİZ DÜNYAM	23

YEDİ VADI

Ramazan Turgut

Yol... Ömür... Yolcu... İnsan...

İnsan yaşamaya gözlerini açtığı anda bir yol açılır önüne. Kendisi yolcu oluverir. Anbean yol kat eder. Yolun kimin için nerede, nasıl ve ne şekilde biteceğini kimse bilmez.

Yol üzerinde binlerce engel, zahmet olduğu gibi on binlerce rahmette bulunur.

İnsan bir yolcu, ömür bir yol. İnsanın doğumuyla başlayan yolculuğu, dert ve neşe içinde devam eder. Gâh olur çaresizlikten ölümü bin defa yaşamaya tercih eder, gah olur yaşamayı ölüme tercih eder. İnsan hem yaş itibariyle hem beden itibariyle hem bilgi, tecrübe, anlayış itibariyle belli bir olgunluğu erdikten sonra önüne asıl yol açılır.

Derin anlamlar, derin görüşler, derin düşünceler gerekir bu yol için. Attar, bu yolu yedi vadi, yedi engel, yedi konak, yedi aşama, yedi basamak ve yedi sırdır.

Bu yedi vadiyi aştın mı hakikatin kendisi yüreğinde mum gibi yanmaya başlar. Bu vadilerin her birinin ne kadar yakın veya uzak olduğunu bilen kimse yoktur. Gidenlerden geriye dönen olmayınca yolu kim anlatabilir? Ki bu yol gidenlerin bir daha dönmediği yoldur.

1. Vadi: İSTEK VADİSİ – isteyeceksin-

Bir şey elde etmek için o şeyi istemek lazımdır.

İstemek her başlangıcın ilk basamağıdır. Eğer istek olmazsa verilecek olan verilmez. İnsan bir şeye kavuşmak istiyorsa onu can ile baş ile istemelidir. Bu vadiye girdin mi her an başına yüzlerce bela gelebilir. Burada çok çalışıp çabalaman gerekir.

Burada maldan mülkten arınman gerekir. Gönlünü sıfatlardan arıtman gerekir. O an Allah katında zat nuru parlamaya başlar. O nur parlayınca bir isteğin bin olur. Böylece arzun artıkça ararsın, yandıkça yanarsın.

2. Vadi: AŞK VADİSİ – istediğini seveceksin İstek vadisini aştın mı karşına aşk vadisi çıkar. Her şey aşkla olur. Yani istediğini elde etmek için o istediğini sevmen gerek. Eğer isteklerinizi aşk ile beslemezseniz elde ettikleriniz her zaman başınıza bela getirir. İnsanın yaratılışında aşk olduğu gibi kâinattaki her şey aşk ile yaşar. Dünyanın dönüşleri, atomun içindeki taneciklerin dönüşü hep aşkın eseridir. Aşkı anlamayan bu vadiye yıkılır, kalır. Buraya varan aşk ateşine düşer. Aşık daima yanar yakılır, erir. Burada aşk ateştir, akılsa dumana benzer. Aşk geldi mi akıl, derhal kaçıp gider. Aşk aklın işi değildir. Akıl gözüyle bakarsan aşkın ne başını ne de ayağını görürsün. Aşka düş, aşk şarabıyla sarhoş ol ve gerekirse başını bu uğurda feda et.

3. Vadi: MARİFET VADİSİ – sevdiğini bileceksin Diğer iki vadiyi aştın mı artık başı sonu olmayan marifet vadisi görünür sana. Burada insanın karşısına bilgisi çıkar. Bilgi yolda pusuladır, ışıktır, yol kaybedenlere rehberdir. Neyi niçin yaptığının farkına varmaktır bilgi. Bu vadinin hiçbir yolu diğerine benzemez. Burada ten yolcusu başkadır, can yolcusu başkadır. Bu vadiye görünen birçok yollar var ama her bir yol, yolcusuna göredir. Herkesin yürüyüşü kendi

Bu vadiye kişi içindeki sırrı görür. Perde altındaki yüz benlerce sır, güneş gibi parlar, ona yüz gösterir. Bu vadiye dalmak için kmil kişi olmak gerek. Ey gaflet uykusuna dalmış kişi; bulamıyorsan bari utan da aramaya koyul.

4. Vadi: İSTİĞNA VADİSİ

EĞer marifet vadisinin hikmetini kavradıysan kendini fani olanlardan ıraklaştırmalısn. Bu vadiye ne dava vardır ne mana. Burada bir karıncaya her solukta sebepsiz, dertsiz yüz fil kuvveti verilir. Yüz binlerce can ve gönül yağma edilmiştir de sonunda Hz. Muhammed (S.A.V) bir gececik miraca çıkmıştır.

5. Vadi: TEVHİD VADİSİ

Bu vadiye sayı çok da olsa, az da olsa, bu yolda birlikte birleşir, hep bir olur. Burada Benlik de ortadan kalkar, Senlik de. İstiğna konağını geçtikten sonra görürsün ki binler, milyonlar bir tek olanı gösterecektir. Her Şey kendi diliyle sana bir olan TEK'i gösterecektir. Bu vadi ruhun ve bedeninin ve aklın kemale erme vadisidir.

6. Vadi: HAYRET VADİSİ

Burada işin gücün dert ve hasret olur. Ne gecen geceye ne gündüzün gündüze benzer. Hayran olan adam, bu makama varınca hayretlere düşer, şaşırır kalır, yolunu yitirir. Tevhid makamında canına yazılanların hepsini kaybeder. Sana da bir zerrecik hayret elverse; sen şaşırıp kalırsın. Bu mertebeye varabildiysen artık her şey hayret uyandıracak seviyededir. Bu vadide görünür kendimizce çok değer verdiğimiz birçok şeyin aslında hiçbir değere sahip olmadığı. Bu vadide akıl şaşırıp hayretler içinde kalır. Beden anlamsızlaşır.

7. Vadi: YOKLUK VADİSİ – fakr û fena Bu vadi yokluk (fakr û fena) vadisidir. Yüz binlerce ebedi sanılan gölge, bir de bakarsın ki güneşin bir ışığıyla kayboluvermiş. Kim bu büyük denizde kaybolursa kaybolur ama huzura, istirahate erer. İşte bu vadi bu hal, aklın hayalinden de dışarıdır. Bu vadi yokluk içinde varlığı bulmaktır. Asıl varlığı bulmaktır. Fani olan yok olmadan ‘baki var’ bulunmaz.

Bu yolculukta yolcuların bir kısmı denizlerde boğulup kalır, bir kısmı yollarda kaybolup gider. Bazısı güneşin sıcaklığıyla yanar, bazısı yoldaki engellere takılır, bazısı kötü suların çamurunda kaybolup gider, bazısı çöllerde susuzluktan ölür, bazısı ağır hastalıklara yenilir, bazısı yoldaki acayip şeylere takılıp kalır. Bir kısmı seyre, çalgıya, çalgıcıya kapılır. Çok az insan bu yolun hakkını verir.

Yolunu tamamlayan yolcu hakikatin bizzat kendisiyle karşılaşır. Artık bu makamda kâr ve zarar ölçülecektir. Kim ki zerre kadar iyilik yapmışsa karşılığını görecektir ve kim ki zerre kadar kötülük yapmışsa karşılığını görecektir. Bu makam da konuşan yalnız hakikattir. Yolculuk boyunca yapılanların defterler sahiplerine verilecektir. Artık burada gizli saklı diye bir şey yoktur. Her şey ayan-beyandır. O yolculuğun sonunda ağlayanlar, saçını başını yolarlar olduğu gibi mutluluktan vaat edilene kavuşma arzusuyla gülenler olacaktır.

Allah'ım! Yolculuk sonunda bizleri mutluluktan, vaat edilene kavuşma arzusuyla gülen yolculardan et. Âmin.

Kaynak ve Okuma Listesi
Mantik'ül Al Tayr, Fahreddüdin Attar

KAKTÜS ÇİÇEĞİ

Şule ÇİFTÇİ

Alaca bir kum fırtınasında, yaprak yaprak savrulan umutlar. Yakıcı bir sahrada, Mecnun esintileri. Güneşin en güzide mekânı. Serapların acı yok oluşları. Ve sen kaktüs çiçeğim, gönlümün nuru, gece ve gündüzün beynası. Her şey tamam şimdi. Elvedaları alıp gidiyoruz bu diyardan. Yollar çağırıyor, kaktüs çiçeğim, canının içi dikenlerine, veda vakti. Bitiş çağırıyor bizi, yola koyuluyoruz. Ne ardımıza bakıyoruz, ne ufkumuza. Tek rotamız Gökyüzü, uçuruyor bizi bembeyaz bulutlarına bindirip.

Kaktüs çiçeğim, yolumuzda yalnızca ilerliyoruz, cümbür cemaat. Göklerin ışığı, bize de kucak açıyor. Sarılıyor, sersare bedenimizle, birkaç şefkat, birazcık anne kokusu istercesine. Çiçeklerine bahar gelmiş kaktüs çiçeğim. Çöllerin azgın sıcaklarına inat, gönül vermiş bu mevsim, taçyapraklarına. Karanlıkta parlayan hüznü gözlerin, her ay ışığının önderi olmuş ilim isteyen. Yağmurlar kıskanmış gözyaşlarını, bir daha yağmamışlar, kimsesiz sahraya. Bir daha yağmamışlar, Güneş'i selamlayanlara. Hele ellerin kaktüs çiçeğim, her dikenlinin rüyası olmuş, her kaktüsün yareni.

Yoldaşımın çiçeğim, en parlak, en sarı yoldaş. İlerlediğimiz bu azgın yol, bu bitiş, biz meftunların kurtuluşu olacak. Koşacağız en bitkin halimizle. Bağıracağız semaya, en kısık sesimizle. Ve varacağız gidip de kavuşmak istediğimiz o yere. Senin kalbine, benim merhume ruhuma. Vardığımızda ise bir demet çiçek bırakacaklar başucumuza. Seni bıraksınlar benimkine, çiçeğim. Taşım mermer de olsa, yakar senin varlığınla içimin çöllerini.

SABIR

Emine Orhan

Sanırım sabır dediğimiz bir güzellik uğrunda çektiğimiz her bir acıydı. Yolun sonunda alacaklarımız olmasa gidilmeye, zorluklarını çekmeye degecek bir yol değil doğrusu. Sabahında bir güneş olmayan gecenin karanlığına kim katlanırdı ki yoksa. Yolun sonunda alacağımızın güzelliğinden değil mi çektiğimiz acının bile tatlı taraflarının olması? Düşsek de çok diplere son gücümüzle de olsa kalkma arzumuzun bu kadar baskın olması karanlık gecenin, göreceğimiz yıldızların taşlı yolu olduğunu bilmemizdendir.

Bunun için bırakmamak gerekir. Gece gökyüzünün sunduğu gösteride sadece karanlık değil yıldızlar da vardır. Gösterinin sonuysa bilinmezliklerden gelen güneş adında sanki tüm sevgiyi içinde taşırmışçasına kıpkırmızı bir ışık topunun tüm alımlılığı, tüm güzelliğiyle gelmesidir. Bu denli güzel sona tüm karanlıklar izlenmez mi. Bırakma, tüm bu karanlıklar içinde kaybol ki sevgi denilen yıldız seni tüm ışığı ile aydınlatabilsin. Bu zorlu yolda yıldızlarla yetin ki en güzel yıldız senin için parlasm.

Demem o ki

Ey karanlıkların küçük Yolcu'su sabret, bekle. Bu acı çekerek yürüdüğün karanlık gece sana en güzel aydınlıkların müjdecisidir.

KAÇMAK
Emine Orhan

Kaçmak istedim. Ama bu gaye karşısında yapabildiklerim sadece birkaç koşar adım atmak oldu. Sonrasında durdum. Kafamın içinde bütünsüzlüğün, ritimsizliğin verdiği karmaşayla dans eden düşünceler bile birkaç saniyeliğine ara verdi. Çünkü şey olmuştu.

Nereye gideceğimi bilmiyordum. Nereye ait olduğumu. Nereye gitmem gerektiğini.

Evet, aynen öyle, kaybolmuşum. Kaybolmuştu tüm benliğim. Benden eser kalmamıştı.

Ne yapmam gerektiğini bilmediğim o saniyeler, daha büyük ceza yoktu. Nefes almayı unutmuş olduğumu fark ettiğimde almaya başladım nefesi. Nefes almak bu demekti. Sanki bir çıkış yoluna yakınmışsın, gidebilecek bir yerin varmış gibi hissettiriyordu.

Ama anlamsızdı nefeslerim. Hiçbir

zaman nefes almak yaşamak için yeterli olmamıştı çünkü. Tam bunu anladığım sırada yine tüm umutlarım suda boğulmuştu.

Bu acıyı daha kaç kere çekecektim. Boğulmaktan daha kötüydü umutlarının boğulması ve ben bunu daha kaç kere yaşayacaktım.

Nefes almamanın güzel olabileceğini düşündüm. Sonra bu sürekli düşüncelerin dans ettiği yerde bir deniz inşa ettim*yarattım*. Yavaşça daldım o denize. Nefes almamak gerçekten çok iyiymiş. Tüm sorumluluklarım nefeslerimle beraber beni bırakıp gitmişti. Hayatımdaki en güzel terk edilmeydi. Sanki giden sorumluluklar değilmiş de limanı terk eden gemilermiş. Bu kadar ağır bir yük olduğunu daha önce hiç anlamamıştım. Peki, en kötüsü neydi biliyor musun?

İlk defa bu kadar yaşadığımı hissetmişim. Nefes almak dahi hiçbir sorumluluğum kalmamıştı. Bana ağır gelen o sorumluluklar bir kaya olmuş denizin dibine batmıştı. Bir koca denizin kaldıramadığı kayaları bir zamanlar taşıyor olduğumu fark edince ilk defa gurur duygusunu tattım. İlk defa kendimde öğünmeye sebep bir şey bulmak deniz kadar güzeldi.

Evet, yaşamak, yaşadığımı iliklerine kadar hissetmek çok güzeldi.

Aslında nefes almamak bir nefes almaktı.

Evet, kaçmışım.

Kaçacak bir yer bulup kaçmışım. En güzel çıkış kapısını seçmişim ve uzaklaşmışım oralardan.

Yapmam gereken hiçbir şey olmayan bir yerde özgürdüm.

Soluksuz, kesintisiz bir uykuya dalmışım.

Ve yemin ederim özgürlük iliklerimdeydi.

HAYAT ÜZERİNE

Hatice Akgül

Hayat, sıkıcı, yaşanmaz, iğrenç ve daha birçok klişe cümleler... Neden her şeyi hayata yüklüyoruz ki, asıl sorunu kendimizde aramalıyız belki de. Çünkü hayata bu özellikleri katan, insanın ta kendisidir. Bilhassa bakış açısidir. İşte konu tam da burada başlar. ”Herkes çok mutlu ben neden mutlu olamıyorum .”çünkü sen hayatı zaruri bir ihtiyaçtan öte görmüyorsun. Bunu çözenin bir yolu, hayatına, ilim sanat bilim ve benzeri şeyleri oturabilmekten geçer.

Bir diğer yolu da ki bu en önemlisi, insanlar ne söyler diye hep yüzünü asmazsan sana eğlenceli gelmeye başlar. Bunu bir örnekle açıklamak istiyorum.

Bazı insanlar vardır kine acılar yaşar ama hep gülerler. Çünkü mutlu olmanın bir yolu bulunmazsa sizlerin de dediği gibi hayat yaşanmaz bir hal alır. ”Karanlıktan bakma, güneş her gün doğar.” O halde hepimizin tutunacağı bir dalı olmalı. O dal filizlenmeye başlayınca da gerçek mutluluğa doğru yol almaya başlarız. Ve bu da hayata olan ilgimizi artırır. Değınmek istediğim bir diğer konu ise, her zaman bazı insanlardan farklı olun. Varsın deli desinler sen kendinden emin olduğun sürece... Unutma, Güzel gören güzel düşünür, güzel düşünende hayatından lezzet alır.

OKUL

Rojda Şimşek

Okul nedir? Okul saat sekizde yani güneşin doęuŐu ile baŐlayıp batıŐına yakın kapının içinde sıra ve masaları olan sınıflardan oluŐan bir bina. Oda varken neden sınıf deriz anlamıyorum. Kulağa hoŐ gelmiyor. Bu binada bu kadar süre ne yaptığımızı sorsak kendimize, kendimiz bile cevaplayamayız. O yüzden kendime bile sormadan soruyorum, okul çok azından baŐka pek de iŐimize yaramayacak, ilgi alanımızla pek baędaŐmayan tonlarca Şeyi ğrenmeye çalıŐtığımız yer mi? Ailemizden, sevdiklerimizden çok oraya vaktimizi veriyoruz. İnsanlar hep der okul okursan büyük adam olacaksın, işin olacak, kendi paranı alacaksın ve en önemlisi bu olsa gerek mutlu olacaksın diyorlar. Peki, yle oluyorlar mı, kaç kiŐi bu söylenenleri doğruladı, kaç kiŐi hayatını istediği taraftan, duyduğu gibi yaŐadı? Bana sorulursa bununla ilgili birçok araŐtırma yapılmalı. 16 yıl okuyup bir gün iŐini eline alıp mutlu olmanın hayali ve umuduyla okulunu

bitirmek mi yoksa o yaşlardan başlayarak bir yerde ıraklık yapmak mı daha çok insanları mutlu ediyor? Gel gelelim hangi dersler verilmeli okullarda, biraz da bunlardan bahsedelim. Yalnızca sol beynimizi çalıştırmaya yönelik mi olmalı dersler? Sağlıklı bir yaşam ve mutluluk için sağ beynimizi de kullanmamız gerekmiyor mu? Hayal gücümüz, yaşantımmızı daha iyi bir hale getirmek için gerekli değil mi? Okullar ise bundan yoksun bir şekilde yaşamaya devam ettirmeye çalıştırıyor bizleri. Bu büyük bir kayıp olsa gerek. İnsanları sadece bir yöne doğru iletmek ne kadar doğru, birçok yetenek bu şekilde hiç fark edilmeden kayboluyor. Belki bu konuda da insanların ders alması gerekmiyor mu? Tek yöne değil de birçok yöne bakabilmenin önemi gerçekten ğretilmeli. Bu gibi önemli meseleler göz ardı edilmemeli ve daha iyi bir sonuç alabilmek için üstüne daha çok gidip en iyi şekilde olması için uğraşılmalı bence. Bu şekilde birçok insan için hayatı daha güzel devamlı kullanabilir hale getirmek gerekir.

ŞİİR BÖLÜMÜ

TOPRAKTA YAŞAM

Ramazan Turgut

Su hasretiyle çatlak,
Bir yanı çorak,
Bir yanı ateş ihaneti
Güneş kayıp, saklı durur
Utanır, göstermez yüzünü
Ve yılan çıksa da bağından
Yine su diler dualarında.
Ateş kıvılcım olur ölüm renginde
Korkar yağmurdan ve titrer topraktan
Nihayet gözyaşı yüklü bir bulut gelir.
Sağnak yağar.
Toprak derin bir iç çeker
Dayanamaz bir yavru doğurur.
Keskin göz,
Acıyla yoğrulu bir yürek,
Ve korku nedir bilmez,
Bir yanı yaşamaksa hayatı,
Bir yanı ölüm gibi...
Ateşle sınıır,
Kurşun dökülür,
Dağlanır göz,
Ve ölümlerden geçirilir,
Yaşar toprağın çocuğu.
Ölse de yağmur yağar üstüne
Ve üstüne gül biter
Bu çocuk ihanetsizdir.
Bu çocuk toprağın,
Ve suyun çocuğudur,
Biraz delice

Biraz sert bakışlı
Ve yalansız....

ÇİÇEKLİ YARALAR

Şule Çiftçi

Bir yara var ellerimde.
Bir yara var, beni deviren sessizliğimde.
Ateşin çepeçevre sardığı yüreğimde,
Bir yara var, tarumar eden.

Arsızlığımı durduramadığım pencerede,
Kalbimi kıra kıra, kırılan ışıkların kervanı var,
Dolunay'ın gözlerime yansıttığı o evde.

Ben her bakışında
Yeniden bağlanırken,
İç çekişleriyle, olanaksızlığı savunuyor hayat.
Kapatıyorum perdeleri,
Yine susuyorum. yine bırakıyorum,
Beni yalnızlıklarımınla, bir başına bırakmış, umutlarımı

Çiçekler açsa yaralarımın da.
Kabuk bağlasa sevdam
Yeniden yağsa, mavi bulutların yaşları.
Belki unuturum, kendi yaşlarımı.
Belki unuturum, hatırlayamadıklarımı.
Belki unuturum, ruhumu hüzne bulayan gülüşleri.

Nedensizdir beklemek.
Nedensizdir ummak.
Alışırım bak.
Sensiz hayallere de alışırım, sessiz yaralara da

Diyorum ya;
Bir yara var ellerimde
Ellerin ellerimle buluşmadan
Kapanmayacak bir yara, hem de.

BİR OKYANUS VAR

Emine Orhan

Bir okyanus var,
Bir insan yok.
Hiç kimse yok.
Ben var.

Yalnızlık kokusuyla karışık,
Bir deniz kokusu.
Yalnızlığın kokusu ağır basıyor.
Bir denizden büyük yalnızlık.

Bir büyük yalnızlık,
Bir yalnızlık,
Sırf yalnızlık,
Denizi boş ver yalnızlık.

HÜZNÜN GEMİLERİ

Emine Orhan

Hüznün gemileri vardır.
Yalnızlık limanlarından ayrılan gemilerden,
Yalnız kalan limanlar,

Geminin sirenleri vardır,
Ederken veda.
Özünde limanın acı çığlıklarıdır.

Bir amacı kalmamıştır limanın.
Bir gelecek gemisi yokken,
Umut denizine kıyısı olsa ne olur ki.

Kırılıp parçalara ayrılır liman,
Yavaş yavaş her bir parçasını denize bırakır.
Tıpkı kırık bir kalbin suda boğulması gibi

Unutur insan, boğulunca büyük denizlerde.
Bir kalp kırığı ile
Umut denizinin suyu tükenmez

GÜNEŞSİZ DÜNYAM

Semanur Uluç

Güneş gibi parlayıp sönüyor dünyam
Bilmiyorum neden, bilmiyorum!
Parlayan güneşim için kifayetsiz kalıyor kelimelerim.
Sönen güneşimi anlatmak için susuyorum.

Neden bilmiyorum.
Semada süzülen bir kuş,
Sonsuz mavilikte yüzen bir balık,
Yeşeren bir ağaç olmak istiyorum.

Neden bilmiyorum.
Gecenin zifiri karanlığı mı?
Yoksa yıldızların sonsuzluğu mu?
Güneşi sönen dünyama gönderen?

Bilmiyorum neden, bilmiyorum!

